

kan være fra Landet som fra Byen, virkelig paa alle Punkter har en saadan Smag, at deres Afgørelse kan stilles op imod hele Menighedsraadet. Det gælder saaledes med Hensyn til Valget mellem forskellige Stoffer til Kirkernes Inventarium, hvor der siges, at naar man ikke netop benytter det Stof, som nærmest er tænkt, skal man have Synets Samtykke, og saaledes er det helt igennem. Det forekommer mig, at man her tillægger Synet for stor en Myndighed overfor Menighedsraadet og den lokale Bestyrelse i det hele taget.

Med Hensyn til Kirkegaardene og for Resten ogsaa med Hensyn til Synet over Kirkerne gælder det samme, som jeg tillod mig at fremsætte under det foregaaende Lovforslags Behandling, at det vistnok vilde være det mest hensigtsmæssige at skelne mellem Købstadkirker og Landsbykirker, da de er saa forskellige, at man ikke let kan bøje dem ind under de samme Bestemmelser. Det gælder navnlig for Kirkegaardenes Vedkommende, idet de fleste Købstadkirkegaarde dog ser helt anderledes ud end Landsbykirkegaardene, og man er sikkert ikke paa Landet saa tilbøjelig som i Købstæderne til at kræve et saa tiltalende Udseende som muligt af Kirkegaardene.

Af Bestemmelser om selve Kirkegaardene er der jo forskellige i § 43. For Eksempel hedder det, at en Gravstedejer, som har indhegnet sit Gravsted, skal være forpligtet til at vedligeholde det. Den samme Bestemmelse, mener jeg, maa gælde for ethvert Gravsted. Kirken kan ikke være tjent med, at Gravstederne henligger i en daarlig Forfatning, og ikke alene for de indhegnede, men ogsaa for de andre maa man under Bødeansvar kunne paalægge Ejeren, for saa vidt han kan findes naturligvis, at holde Graven forsvarligt vedlige. Ja, man maa gaa et Skridt videre, mener jeg, og give Adgang til at inddrive idømte Bøder og det Udlæg, Kirken faar, naar Gravstedet ikke passes, ved Udpantning. Det er jo en Ret, som Kirkerne allerede har efter den gældende Synslov af 1861.

Der er en Bestemmelse i § 44 om, at man ikke maa borttage de paa Kirkegaardene staaende Træer uden efter Synets Bestemmelse. Det er alt for nærgaaende mod Bestyrelsen, at man ikke skal kunne fælde et enkelt Træ, som generer, uden enten at vente et Aar, til Synet kommer, eller ekstraordinært tilkalde det.

I det hele taget forekommer det mig,

at det er for stramme Bestemmelser, baade for Kirkernes og Kirkegaardenes Vedkommende, idet der er en hel Mængde Ting, man ikke maa foretage, uden at Synet har givet sit Samtykke dertil. Det indskrænker i væsentlig Grad Bestyrelsernes Myndighed og Handleeвне.

Jeg gjorde allerede ved første Behandling i Foraaret opmærksom paa, at der var paalagt Menighedsraadet den strenge Funktion, at der ved Kirkesynet skulde fremlægges Gravprotokoller og Gravkort med Attest fra Styrelsen om, at disse Kort og Protokoller var rigtigt førte. Det er i alt Fald for Købstadkirkernes Vedkommende, hvor der kan være flere Hundrede Begravelser i Aarets Løb, saa at sige ganske umuligt. En saadan Attest bør jo kun gives, naar man virkelig er fuldt overbevist om, at den er rigtig; men dertil vilde udkræves, at Menighedsraadet eller dog enkelte af dets Medlemmer skulde kontrolere enhver Begravelses rettelige Indførelse i de forskellige Protokoller og paa Kortet. Det er en Byrde, som det forekommer mig man ikke ret vel kan paalægge Menighedsraadet.

Hvad angaar de Ændringer, der er indførte i Forslaget af den højtærede Minister, da er der jo i § 46 gjort den Tilføjelse, at for saa vidt man finder, at 30 Aar for et Gravsteds Bevaring er for langt et Tidsrum, og at 20 Aar kan være tilstrækkeligt, kan man nøjes med at lade et Lig ligge urørt i 20 Aar. Jeg synes rigtignok, at efter at det i saa lang Tid har været erkendt for at være tilstrækkeligt, at et Lig ligger i Jorden i 20 Aar, og da det, som den højtærede Minister jo ogsaa selv i Motiverne til Lovforslaget har fremhævet, paa mange Steder vil være uigennemførligt at holde paa 30 Aar, og da det tillige turde være overflødig at holde paa saa langt et Tidsrum, burde Regelen være den, at et Lig som hidtil skal ligge urørt i 20 Aar, og at kun, for saa vidt det oplyses, at Jordbundsforholdene er af en saadan Beskaffenhed, at dette Tidsrum ikke er tilstrækkeligt, skal den stedlige Kirkebestyrelse være baade berettiget og forpligtet til at søge Ministeriets Sanktion til, at det skal ligge et vist Antal Aar længere, f. Eks. indtil et Tidsrum af 30 Aar.

Der er i § 48 bestemt, at der til Anbringelse af Gitterværk om Gravsteder kræves Kirkebestyrelsens Samtykke. Dette udkræves sikkert ikke nu, i alt Fald ikke for de fleste Kirkegaardes Vedkommende, og det forekommer mig ogsaa, at det vil